

ným úmysl, v jakém výpověď učinila, zda chtěla jí pomoci sobě či někomu jinému. V tomto případě se hájil obžalovaný od počátku tím, že vypovídal křivě jen z obavy a rozrušení, aby se pravdivou svědeckou výpovědí nevydal v nebezpečí trestního stíhání pro nedovolený prodej mouky Antonii S-ové za zřejmě přemrštěné ceny (k němuž skutečně také došlo u lichevního soudu v Hradci Králové). Tato okolnost odůvodňuje zajisté předpoklad, že se obžalovaný subjektivně pokládal za obviněného a lze proto důvodně tvrditi, že jeho výpověď byla v podstatě zodpovídáním se obžalovaného a nikoliv seznáním svědeckým. Jde zde o případ, v němž byla na obžalovaném svědecká výpověď vynucena, poněvadž byl slyšen jako svědek přes to, že byl zřejmě podezřelým z trestuhodného účastenství na lichevní trestní věci Antonie S-ové, tvořící předmět výslechu, a tak byl donucen říci nepravdu, nechtěl-li sebe prozraditi a tím svůj vlastní trestný čin doznati. Přes to, že soudu nalézacímu muselo býti podezření proti T-ovi zjevno, nařídil výslech T-a jako svědka a přivedl ho ve skutečnosti, podezřelého a obviněného z trestného činu v předpokladu, že si stěžovatel při tomto výslechu byl toho vědom, že, vypoví-li pravdu, přivede sama sebe v nebezpečí trestního stíhání, a že se tedy při tom cítil obviněným, do situace, v níž mu nezbylo, než udati vědomě nepravdu, nechtěl-li sebe sama obviniti. Zda se ovšem stěžovatel při tomto výslechu skutečně mněl býti obviněným a zda proto udáním nepravdy chtěl pomoci jen sobě a nikoliv tehdejší obžalované Antonii S-ové, nalézací soud vůbec nezjistil vycházeje z názoru nabytého nesprávným výkladem zákona, že vědomé udání nepravdy osobou formálně jako svědek slyšenou vždy naplňuje již skutkovou podstatu zločinu dle §u 197, 199 a) tr. zák. Tím však jest rozsudek stížen zmatkem dle č. 9 a) §u 281 tr. ř. a bylo proto rozsudek, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným uvedeným trestným činem, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušiti a, ježto z nedostatku potřebných zjištění nelze ihned ve věci samé rozhodnout dle §u 288 čís. 3 tr. ř. věc vrátiti soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1391.

Sprošťující výrok dle §u 259 čís. 3 tr. ř. nelze vynésti ohledně jednotlivých okolností, trestný čin kvalifikujících.

»Škodou«, opodstatňující vyšší trestní sazbu §u 94 tr. zák., jest i škoda na majetku.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1923, Kr II 558/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení znateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 29. dubna 1922, pokud jím byl obžalovaný Cyril H. uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že dne 11. října 1921 v O., spolu s obžalovaným Josefem K-em a se zástupem více

děiníků, obstoupivším Františka K-a a tlačivším ho ven ze dvora, kde byl zaměstnán, chytiv ho pod krk a roztrhnuv mu vestu a košili, při čemž spoluobžalovaný Josef K. Františka K-a bil po hlavě a pěstí do obličeje a kopnul ho do zad, překážel takto Františkovi K-ovi v užívání osobní svobody, ač mu nad ním podle zákona žádné moci nepříslušelo a neměl příčiny ho pokládati ani za zločince, ani míti ho důvodně za škodlivého a nebezpečného člověka, při kterémžto překážení v užívání osobní svobody utrpěl František K. kromě odňaté svobody jinaké zlo a škodu, a že tím spáchal zločin veřejného násilí ve smyslu Šu 93 tr. zák. a odsoudil ho za to dle vyšší sazby Šu 94 tr. zák. za použití §§ 54 a 55 tr. zák. do těžkého žaláře na 10 týdnů, zotřencho a doplněného jedním postem každých 14 dní.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství ani netvrdí, že výpověď svědka Františka K-a při hlavním přelíčení nesprávně byla v důvodech rozsudku reprodukována. To, co vytýká rozsudku, jest jen, že ji po stránce právní nesprávně hodnotil, čímž však neuplatňuje stížnost čistě formálního zmatku dle Šu 281 čís. 5 tr. ř. Rovněž nesprávně dovolává se stížnost číselně zmatku dle Šu 281 č. 9 a tr. ř., což ovšem zapříčiněno jest nesprávnou úpravou rozsudku. Tento totiž zneuznává úplně zásady §§ 262, 267 tr. ř., pokud se týče předpis Šu 259, čís. 3 tr. ř. tím, že ve zvláštním výroku osvobozuje obžalovaného Cyrilla H-a od okolností, podmiňujících pro tohoto stěžovatele po případě vyšší trestní sazbu Šu 94 tr. zák. Osvobozující výrok může býti vynesena jen v příčině skutku, předmět obžaloby tvořícího, nikoli však ohledně jednotlivých jeho okolností, skutek ten po stránce právní kvalifikujících. Pokud však stížnost veřejného obžalobce vytýká materiální nesprávnost tohoto zevního stanoviska rozsudku, uplatňuje ve věci zmatek Šu 281 čís. 11 tr. ř., protože soud nalézací meze zákonné trestní sazby, pokud odůvodněny jsou zejména v zákoně uvedenými okolnostmi přitěžujícími, překročil, a jest po stránce té odůvodněna. Zákon v Šu 94 tr. zák. nerozlišuje mezi druhem škody utrpěné, není tedy oprávněno stanovisko rozsudku, omezujícího vyšší trestnost jen na případy poškození na těle (vid. sb. 2892). Škodou ve smyslu tohoto Šu nutno proto uznati i poškození oděvu, když se stalo za násilného nakládání osobou Františka K-a při činnosti osobní jeho svobodu omezující. Bylo-li již z toho důvodu užití vyšší trestní sazby Šu 94 tr. zák. i na obžalovaného H-a odůvodněno, bylo tak učiniti tím spíše, jelikož rozsudek zjišťuje solidárnost a jednomyslnost dělnictva omezujícího Františka K-a v jeho osobní svobodě. I týráni Josefem K-em při té příležitosti předsevzaté bylo tedy přičísti na vrub spoluobžalovaného H-a, ježto přehmaty takového druhu proti osobě v její svobodě omezované rozčileným davem nejsou neobvyčejné, ostatně předpoklady Šu 94 tr. zák. jsou již dle znění zákona zřejmě rázu objektivního, přitěžující takto každému účastníku na zločinu.